

Hodnocení diplomové práce Davida Čumalo

První, co od nás David dostal, byla nálepka „stolař“.

V žargonu Grafiky 2 se malíři dělí na ty, kteří považují obraz primárně za okno, a ty, kteří ho považují za stůl.

Oknaři mají výhodu obousměrného procházení médiem obrazu: pohled jde skrz „okno“, jde tam, a zpátky sem, tedy předozadně, do hloubky a zpět. To zní bezvadně, „hluboce“, jen se s tímto způsobem komplikuje vyvažování obrazu v příčném směru (tj. frontálně), a vůbec se o něco hůř dizajnuje vzhled obrazu.

Na druhé straně ti, kdo vnímají obraz v principu jako desku stolu, tj. většinová malířská a kreslířská populace, zažívají rozkoš z uchopování – jelikož doručit tvarům vizuální haptičnost je v té metrice snazší. Pohled se zastaví na tvaru, o tvar, a stejně tak na něm a o něj se zastavuje i štětec. Též pozadí toho tvaru, jako třeba deska stolu nebo zeď, pohled zastavuje. Na vzniklém jevišti se nám pak luxusně komponuje. Na rozdíl od okna se totiž řeší hlavně sousedství tvarů, jelikož se nacházejí všechny na jedné průmětně, a tak to lze snadno řešit návrhářským, designerským způsobem. Z „pohledu pohledu“ má stolařsky namalovaný obraz jen jednu stranu, tu frontální. Tu, která se ukazuje. (Odvrácená strana je záhadou, na kterou raději nikdo nemyslí.) (A pro Davida pod čarou dodávám, že dualitu stolu a okna řeší/ruší například obrácená perspektiva.)

Jinak stolařsky se normálně malují i krajiny nebo abstrakce – zátiší bylo jen pro příklad.

To okno byla naše učitelská mise, a myslím, že ji David perfektně pochopil & vstřebal – ačkoli jeho diplomka je přímo paragonem stolařství a frontality...! Ukazuje však i překonání té obecné primitivní definice, jak jsem ji u vedl výše.

Vidíme stěny skříně, které původně obsahovaly objem. Všichni pamatujeme, jak je objem skříní nabitý psychičnem; možná jsme hráli na schovku a ve skříní jsme usnuli... Transformací skříně do roviny (obrazu) se ten objem, prostor, teď nachází všude okolo obrazu. David s námi jako diváky zachází akorát tak přesně, abychom se necítili manipulovaní. Raději vtažení do obrazu, do hmatatelné iluze, fyzicky i metafyzicky, věřili a nevěřili svým očím ve stejném okamžiku. Tak se to děje díky oknům!... :o) (To byl pokus o humor...) Ba ne, na úspěchu se podpisuje Davidova hodnotná zkušenost z domovského ateliéru i ze všech různých prostředí, které si během studia naordinoval. Přejeme nadále zdar!

Prof. Vladimír Kokolia, Grafika 2